

MILAN PUGELJ:

VDOVA ŠENICA.

I.

dova Šenica je bila stara petintrideset let, in tedaj so pretekli trije dnevi, kar je umrl njen mož in posestnik Ivan Šenica.

Rada ga je imela, kakor ima redko ženasvojegamoža, jokala je neprestano — vedno je peklo v prsih, brez konca je šumelo po glavi. Vsako minuto se je domislila vsega, vse je stopilo še enkrat pred oči... Pripeljala je posestnika stara soseda za pod pazduho v vežo, zaklicala je tam s prestrašenim glasom:

„Gospa, gospa...“

V sobi je bila tedaj, skočila je iz sobe, prijela je moža za roke, zavpila je od skrbi in strahu.

„Kaj ti je? Oh, kaj pa se je zgodilo?“...

Že je govoril težko tedaj posestnik Šenica, omahnila je bila levica, na desno nogo se ni več opiral...

„Peljite me... na stol me denite...“

Komaj razločno je še govoril tedaj posestnik Šenica, peljali sta ga ženski v sobo, do stola sta ga vedli, in stara soseda ga je držala.

„Posteljo bom napravila...“

Hitela je žena, vsa je bila zbegana in prestrašena.

„Saj ni treba... saj bo kmalu dobro... Samo v nogo mi je nekaj prišlo in malo slabo mi je; daj kamomile, marijacejskih kapljic daj...“

In zgrudil se je s stola posestnik Šenica, komaj ga je obdržala malo po koncu stara soseda.

„Jezus Nazarenski...“

Zavpila je preplašena žena, dvignili sta ga s težkim trudom, spravili ga na postelj...

Zadela je bila posestnika Šenico kap in tretji dan je umrl.

Kaj se je vse to res zgodilo?

Zdelo se je vdovi, da so sanje, da ni na tem nobene resnice. Kdaj se je dogodilo in kje se je dogodilo? — Nikjer in nikoli! — Zdaj bo prišel mož, po stopnicah gori bo prišel, povedal bo domačo novost in bo stopil v hišo. Po cesti bo šel doli proti hiši, počasi bo šel, s sklonjeno glavo, v žepih roke. Po vrtu hodi, trte ogleduje, drevje gleda, kako poganja brstje — samó skozi okno je treba pogledati, in človek ga vidi.

Ni res, da bi bil umrl posestnik Šenica! On še živi, on je zdrav in krepak in opravlja svoja navadna dela. Zjutraj vstane, kadar je ura šest, potem gre k maši, potem pije kavo, potem gre k živini pogledat, ako je zdrava, če je pri njej vse v redu. Potem pride nazaj, po stopnicah gori pride, ustavi se na sobnem pragu in odpre vrata in pogleda v sobo. Pohvali telico, mladega junca, postoji nekaj časa in odide. Popoldne še igra včasih na star klavir, star komad zaigra, Schönbrunnerwalzer, Radetzkymarsch... In smeje se in je popolnoma zdrav in zadovoljen in čil in krepak.

Kaj ne smrči vso noč, kakor je smrčalo prej v sobi — spalnici? — Kdo bi drugi smrčal, kakor posestnik Šenica, o katerem mislijo, da je umrl? Kaj so bedasti ljudje, da ga ne vidijo več, ali se je že zgodil čudež, da je neviden drugim?...

Čudila se je ljudem vdova Šenica, zakaj ona je videla svojega moža vsak hip. Prišel je odtam, po veži so se čule njegove stopinje, s hlapcem je govoril na dvorišču.

Domislila se je, da visi v tretji sobi njegova slika na steni: tak je, kakor je bil tisti dan, ko se je poročil z njo; lepo gledajo